

V souzeném případě vyplývá z rozsudkových zjištění, že úmysl obžalovaného směřoval k tomu, aby exekuce byla nejen zadržena, nýbrž dokonce zrušena, ačkoli skutečnému stavu věci, zákonným ustanovením a proto i subjektivnímu právu vymáhajícího věřitele odpovídalo jen nerušené a bezodkladné pokračování v exekučním řízení, čehož si byl obžalovaný podle obsahu rozsudkových zjištění zřejmě vědom.

Nesl-li se takto úmysl obžalovaného k tomu, aby předložením zfalšované stvrzenky poštovní spořitelny (která je veřejnou listinou i v části vyplněné stranou — rozhodnutí č. 3123 Sb. n. s.) soudnímu vykonavateli byl v tomto a v exekučním soudě vzburzen omyl v tom směru, že povinná strana zaplatila celou vymáhanou pohledávku a tím vykonavatel a soud přiměni k tomu, aby učinili úřední opatření, která by jinak při znalosti správného stavu věci nebyli nikdy učinili, jde bez pochyby o úmysl poškozovací ve smyslu §§ 197, 199 d) tr. z., namířený jednak proti právu vymáhajícího věřitele na nerušený a neprodlený výkon exekuce a nanejvýš na provedení dražby v určitou dobu soudem již ustanovenou, jednak proti výsostnému právu státu na správný a nerušený výkon spravedlnosti. Že zde byla možnost způsobení škody na těchto právech, je zřejmo, neboť škoda ta dokonce — což se ani nevyžaduje — skutečně nastala, pokud se obžalovanému podařilo, aby listivým prostředkem — zfalšováním veřejné listiny — způsobil průběh exekučního řízení odporující právu vymáhajícího věřitele a požadavkům spravedlnosti (viz i rozhodnutí č. 3727, 4199 vid. sb.).

Nalézací soud tudíž nesprávným výkladem zákona uvažoval o skutku, na němž se rozsudek zakládá, podle zákona trestního, který se k němu nevztahuje a vztahovati ani nemůže (§ 1 zák. o mař. exek.) a v důsledku toho jej nepodřadil pod zákonné ustanovení §§ 197, 199 d) tr. z., jehož skutkovou podstatu čin ten vpravdě naplňuje po stránce objektivní i subjektivní. Odůvodněné zmáteční stížnosti bylo proto vyhověti.

Čís. 5958.

Pri aberratio ictus je obžalovaný zodpovedný za výsledok nehľadiac na to, že jeho útok zasiahol inú osobu, než proti ktorej bol namierený, pokiaľ právny statok, proti ktorému obžalovaný útočil, a právny statok, ktorý bol útokom zasiahnutý, sú s hľadiska trestného zákona rovnocenné.

(Rozh. zo dňa 7. septembra 1937, Zm III 386/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. pre zločin ťažkého poškodenia na tele zamietol zmätočnú sťažnosť obžalovaného.

Z d ô v o d o v :

Zmätočná sťažnosť uplatnená na základe § 385, čís. 1 b) tr. p. domáha sa kvalifikácie činu podľa § 310 tr. z. — zrejme podľa § 310, odst. 1 tr. z. — a namieta, že podmienkou skutkovej podstaty činu podľa

§ 301 tr. z. je úmyselné ublíženie niekomu na tele alebo poškodenie jeho zdravia, kým obžalovaný nemal úmysel ublížiť na tele H-ovi, a preto nie je splnená skutková náležitosť činu podľa § 301 tr. z. Zmätočná sťažnosť nie je základná.

Podľa zistenia nižších súdov obžalovaný spozoroval, že M. s H. ho nasledujú, obrátil sa smerom k nim, vystrelil z revolveru, aby zasiahol M., ale strelou zasiahol H.

Z tohoto zistenia plynie, že obžalovaný vykonal taký čin, ktorý podľa všeobecnej skúsenosti má za následok poškodenie tela.

Tento čin, vykonaný z vlastného rozhodnutia obžalovaného, a spôsob prevedenia — strelenie na ohrozenú osobu — poukazuje na to, že obžalovaný aj chcel vyvolať očakávaný výsledok. Nie je tedy mylný záver nižších súdov, že obžalovaný konal v úmysle vyžadovanom v § 301 tr. zák.

Obžalovaný konal tedy v úmysle ublížiť na tele alebo poškodiť zdravie proti osobe, ktorú zasiahnuť chcel, ale zasiahol inú osobu. Právny statok, proti ktorému obžalovaný útočil, a právny statok, ktorý bol útokom zasiahnutý, sú s hľadiska trestného zákona rovnocenné.

Za tohoto stavu veci je obžalovaný zodpovedný za výsledok bez ohľadu na to, že jeho útok zasiahol inú osobu, než proti ktorej bol namierený, lebo výsledok spôsobiť chcel, bárs aj u inej osoby, než ktorú zasiahol.

Čís. 5959.

Aj keď obvinený mladistvý previnilec sám nepodal odvolanie proti rozsudku súdu prvej stolice čo do viny, má právo uplatniť zmätočnú sťažnosť čo do viny proti rozsudku odvolacieho súdu, ak sa proti prvostupňovému rozsudku odvolali čo do viny jeho obhájca alebo zákonný zástupca a tak mu zachovali ono právo.

(Rozh. zo dňa 7. septembra 1937, Zm IV 404/37.)

Proti odsudzujúcemu rozsudku súdu mládeže odvolali sa čo do viny obhájca mladistvého previnilca a jeho matka ako zákonná zástupkyňa; proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podaly zmätočnú sťažnosť tieže osoby a obvinený sa k nim pripojil. Najvyšší súd vybavil vecne i zmätočnú sťažnosť mladistvého previnilca, vychádzajúc zo zásady naznačenej v záhlaví.

Čís. 5960.

O soulož ve smyslu § 232 tr. zák. — tedy o dokonaný trestný čin a nikoli jen o pokus — jde i tehdy, snažil-li se sice pachatel o immissio penis, avšak nepodařilo se mu to zcela, t. j. tak, aby úd přešel přes hymen.

(Rozh. ze dne 7. září 1937, Zm IV 475/37.)